

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 463/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5To/5/2017 z 28. marca 2019, alternatívne v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. BB 3T/1/2016 zo 16. februára 2017, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2019 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu v trestnom konaní, ktorým bol na odvolanie sťažovateľa zrušený napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu a ktorým bol sťažovateľ uznáný vinným zo spáchania trestného činu. Sťažovateľ alternatívne žiada vyslovenie porušenia základných práv rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť buď najvyššiemu alebo Špecializovanému trestnému súdu.

II.

2. Namietaným rozsudkom najvyššieho súdu bol zrušený alternatívne namietaný rozsudok Špecializovaného trestného súdu a obžalovaní [REDAKOVANÉ] sťažovateľ a [REDAKOVANÉ] okrem iného uznaní vinnými za to, že v rokoch 2012 až 2014 v spoločnom úmysle skrátit' spotrebnú daň a seba obohatiť nedovoleným odpredajom mazacieho a vykurovacieho oleja ako motorovej nafty, keď obžalovaní [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] organizovali nákup, distribúciu a predaj oleja,

ktorý mali dodať spoločnostiam v Maďarsku, tento olej dopravili iba na Slovensko, kde ho aj prostredníctvom obžalovaných [REDAKOVANÉ], sťažovateľa a [REDAKOVANÉ] ako svojich distribútorov alebo aj v mene spoločnosti [REDAKOVANÉ], po vyhotovení potrebných dokladov predávali ako naftu rôznym odberateľom bez vysporiadania daňových povinností, čím nepriznaním a nezaplatením spotrebnej dane skrátili daň o 14 402 441 eur a nepriznaním dane z pridanej hodnoty skrátil daň o 8 138 250,77 eur a osobitne sťažovateľ ako konateľ [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], po predchádzajúcej dohode s obžalovaným [REDAKOVANÉ] za dohodnutú odmenu vystavoval fiktívne faktúry a dodacie listy znejúce na naftu, v skutočnosti však bol dodávaný a predávaný olej a zároveň zasielal získané finančné prostriedky z tohto predaja na účet iných spoločností, ktoré ako konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ], predtým prijal od koncových odberateľov tovaru podľa účtovných dokladov označených ako nafta na účet spoločnosti [REDAKOVANÉ]

3. Týmto mali obžalovaní vrátane sťažovateľa podľa najvyššieho súdu spoločným konaním skratiť daň vo veľkom rozsahu, čím spáchali pokračovací zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona. Za to bol sťažovateľ odsúdený podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody sedem rokov a trest prepadenia veci 8 500 eur.

4. Zdôvodnenie spáchania skutkov sťažovateľa v rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ako aj najvyššieho súdu je relatívne strohé, čo vyplýva z toho, že odôvodnenie sa zameriava na preukázanie viny [REDAKOVANÉ], ktorí zabezpečovali dovoz oleja na Slovensko z Poľska tak, že ho napriek dokladom nevyložili v Maďarsku, ale u seba na Slovensku. [REDAKOVANÉ] sa obžalobe bránil tak, že spoločnostiam sťažovateľa nepredával naftu, ale olej, ktorý nebolo treba zdaňovať, zatiaľ čo sťažovateľ sa obžalobe bránil tak, že jeho spoločnosti od spoločností [REDAKOVANÉ] kupovali naftu, o ktorej si myslel, že je riadne zdanená. [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k sťažovateľovi vo svojom výsluchu uviedol, že koncom roku 2011 alebo začiatkom roku 2012 prišli za ním do Rožňavy [REDAKOVANÉ] a sťažovateľ, o ktorom vedel len, že sa volá [REDAKOVANÉ] ale v čase hlavného pojednávania ho už nepoznával, keďže všetky ostatné záležitosti riešil s [REDAKOVANÉ], ktorý mu počas hlavného pojednávania povedal, že sťažovateľ s ním v Rožňave nebol. Rovnako [REDAKOVANÉ] tvrdil, že so sťažovateľom na stretnutí v Rožňave nebol. Okrem toho sa [REDAKOVANÉ] bránil rovnako ako sťažovateľ tým, že od [REDAKOVANÉ] kupoval naftu, pričom [REDAKOVANÉ] mu odovzdával faktúry na spoločnosti sťažovateľa, ktoré on následne odovzdával sťažovateľovi, ktorý zabezpečoval papierovanie a ekonomické veci.

5. Rozpory týkajúce sa dodávaného tovaru nebolo možno vyriešiť listinnými dôkazmi, keďže sa nezachovala žiadna listina, z ktorej by vyplynulo, či spoločnosť [REDAKOVANÉ] dodávala spoločnostiam sťažovateľa naftu alebo olej. Znalec zdôraznil, že pri spoločnostiach sťažovateľa nemal žiadne doklady na vstupe a ani na výstupe, a keďže mu neboli predložené listiny o tom, že by tieto spoločnosti kupovali naftu, dospel k záveru, že naftu nenakupovali, no predávali, k čomu dospel z faktúr vystavovaných touto spoločnosťou tretím subjektom. Tieto závery znalca sťažovateľ namietal tvrdením, že znalec nemal účtovníctvo jeho spoločností. Sťažovateľ vypovedal, že prostredníctvom svojich spoločností predával a nakupoval naftu a bol v tom, že daň je uhradená. Popieral, že by vystavoval fiktívne faktúry a už vôbec nie po dohode s [REDAKOVANÉ]. Jeho dodávateľom bola spoločnosť [REDAKOVANÉ] ktorej platil za naftu. Dodal, že nikdy nebola namietaná kvalita nafty

a inej spoločnosti ako spoločnosti [REDAKOVANÉ] platil na žiadosť [REDAKOVANÉ] s tým, že sa zápočtom vyrovnajú. Podľa sťažovateľa išlo o podnikateľskú činnosť, kde odberateľov a dodávateľov zaobstaral a obhospodaroval [REDAKOVANÉ]. Stratu účtovných dokladov svojich spoločností sťažovateľ vysvetľoval krádežou auta a prevodom podielov na iné osoby, ktorým boli odovzdané účtovné doklady.

6. Už Špecializovaný trestný súd vyhodnotil dôkazy tak, že aj keď neveril tvrdeniam [REDAKOVANÉ], uveril jeho prvotnej výpovedi na hlavnom pojednávaní, v ktorej uviedol, že [REDAKOVANÉ] a sťažovateľ boli za ním a chceli čo najlacnejšie nakupovať olej bez dane, na čo im povedal, že ho tak možno kúpiť len zo zahraničia. Podľa Špecializovaného trestného súdu týmto [REDAKOVANÉ] usvedčil [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa zo spáchania trestného činu, keďže sa títo podieľali na ďalšej distribúcii oleja ako nafty. Okrem toho poukázal na výpoveď [REDAKOVANÉ], ktorý tvrdil, že im nepredal naftu, ale že oni kupovali olej od maďarských spoločností. Sťažovateľom tvrdená strata účtovníctva bola vyhodnotená ako pokus zbaviť sa nepohodlného účtovníctva.

7. Sťažovateľ podal proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu odvolanie, pričom poukázal na to, že z neho nie je zrejmé, čo mal vlastne robiť, teda za čo bol uznaný vinným. Podľa sťažovateľa nebolo preukázané, že by mal vedomosť, že nafta kupovaná jeho spoločnosťami od spoločnosti [REDAKOVANÉ] nebola zdanená spotrebnou daňou a že nešlo o naftu, ale o olej. Zdôraznil, že jediným dôkazom, ktorý ho mal usvedčiť bola výpoveď [REDAKOVANÉ] o ich ústnej dohode. Okrem toho uviedol, že nie je jediný dôkaz, ktorý by vo vzťahu k nemu preukazoval, že obchodoval s olejom, a sú len dôkazy, že obchodoval s naftou. Okrem nepreukázania skutku namietal právne posúdenie, keďže obžalovaní boli uznaní vinnými ako samostatní páchatelia, čo však nezodpovedalo opisu skutku a viedlo k tomu, že mu bolo, čo sa týka vyčíslenia skrátenia dane, pričítané aj konanie iných obžalovaných.

8. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd uviedol, že vzhľadom na vykonané dokazovanie a jeho hodnotenie Špecializovaného trestného súdu nie sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a výhrady voči nedostatočnému odôvodneniu nie sú opodstatnené, pretože Špecializovaný trestný súd podrobne a jasne vyložil skutkovú stránku veci, s ktorou sa stotožnil a nemal pochybnosti o vine obžalovaných. Zdôraznil, že odôvodnenie odvolacie rozhodnutie nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k sťažovateľovi najvyšší súd uviedol, že bol usvedčený najmä výpoveďou vodičov vozidiel, ktorí potvrdili, že obžalovaní vedeli, že nejde o naftu, čím vlastne potvrdili aj výpoveď [REDAKOVANÉ] že sťažovateľ a [REDAKOVANÉ] boli za ním v Rožňave s tým, že chcú nakupovať tento tovar. K námietkam sťažovateľa ešte dodal, že rozpor vo výpovedi [REDAKOVANÉ] vyplynul z prevzatého tvrdenia [REDAKOVANÉ].

9. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, najvyšší súd dospel k záveru, že konanie obžalovaných napĺňa všetky znaky pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona z dôvodu, že považoval za preukázaný spoločný úmysel obžalovaných spáchať trestný čin. Nepovažoval za dôvodné námietky sťažovateľa, že mu nebola preukázaná subjektívna stránka, keďže táto námietka je v rozpore so zistením, ktoré je zahrnuté vo výroku o vine a podľa ktorého sa obžalovaní spoločne podieľali na predaji nezdanenej nafty, a tým ukrátili štátny rozpočet o čiastku, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje

133 000 eur, čo tvorí kritérium pre určenie rozsahu trestného činu. Najvyšší súd sa stotožnil s tým, že pri obžalovaných nešlo o organizovanú skupinu, ako tvrdila obžaloba, ani o samostatných páchatel'ov, ako skutky posúdil Špecializovaný trestný súd, ale keďže bolo preukázané spoločné konanie a úmysel obžalovaných, skutku sa dopustili v spolupáchateľstve, keďže pre naplnenie tohto pojmu nie je potrebné, aby sa všetci spolupáchatelia zúčastňovali na trestnej činnosti rovnakou mierou.

III.

10. Podľa sťažovateľa jediným dôkazom jeho trestnej činnosti bola nepravdivá výpoveď [REDAKOVANÉ], ktorej inak súdy neverili a ktorá sa vo vzťahu k nemu nezakladá na pravde, čo v konečnom dôsledku priznal aj [REDAKOVANÉ] a jeho účasť na stretnutí vylúčil aj [REDAKOVANÉ]. Podľa sťažovateľa hodnotenie dôkazov nezapadá do dôkaznej situácie týkajúcej sa vedomostnej zložky jeho konania a zavinenia, ktorá preukázaná nebola. Sťažovateľ okrem toho poukázal na to, že obchodoval s naftou a ani nemohol mať vedomosť o tom, že mal čosi nelegálne predávať. To vylučuje jeho zavinenie pre nedostatok vedomostnej zložky. Okrem toho absenciu čo i len jedného dôkazu svedčiaceho v jeho neprospech podčiarkuje nesprávna úvaha súdov, ktorá opomína to, že palivo sa zdaňuje iba raz a olej dovezený z Poľska mal byť zdanený pri jeho dovoze spoločnosťami [REDAKOVANÉ]. Podľa sťažovateľa takýto postup súdov zasiahol do jeho práva na spravodlivý súdny proces, keďže oba súdy pri viacerých verziách jeho konania mali použiť pravidlo v pochybnostiach v prospech obžalovaného; osobitne preto, že nemali relevantný dôkaz, z ktorého by vyplynula jeho vina, a dokonca nemali dôkaz, ktorý by určil základné znaky skutkovej podstaty trestného činu.

11. Podľa sťažovateľa z oboch rozsudkov nie je zrejmé, čo mal vlastne urobiť, teda čo je objektívnou stránkou skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol uznaný vinným. Rozpor videl v tom, že v skutkovej vete sa na jednej strane uvádza, že s olejom obchodoval, a na druhej strane, že mal vystavovať fiktívne faktúry a zasielať získané finančné prostriedky. Pritom sa mu kladie za vinu, že mal byť jedným z distribútorov oleja predávaného ako nafta.

12. Ďalej podľa sťažovateľa súdy opomenuli, že nevyhnutným predpokladom vyvedenia trestnej zodpovednosti za dotknutý trestný čin je zákonné určenie jeho rozsahu výškou skrátenej dane. To nebolo zistené Špecializovaným trestným súdom, ktorý konštatoval, že obžalovaní sú samostatnými páchatel'mi. Aj napriek tomu, že odvolací súd dospel k tomu, že obžalovaní konali v spolupáchateľstve, bolo nevyhnutné zisťovať, v akom rozsahu malo dôjsť k skráteniu dane jeho konaním. V tejto súvislosti poukázal, že zo znaleckého posudku nevyplývalo nielen to, aké množstvo nafty jeho spoločnosti predali, ale ani to, aké množstvo nakúpili, a znalec dospel k záveru, že jeho spoločnosti nenakupovali naftu, len z toho, že mu neboli predložené doklady, z ktorých by to vyplývalo. K tomu sťažovateľ uviedol, že nebolo jeho povinnosťou dokazovať svoju nevinu predložením faktúr o nákupe nafty. Podľa sťažovateľa nebol neurčený základný znak skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a poistného (rozsahu skutku) a trestná zodpovednosť za takýto trestný čin nemôže byť a nemala byť voči nemu vyvedená.

IV.

13. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

14. Ústavná sťažnosť sťažovateľa spochybňuje rozhodnutia všeobecných súdov z dvoch pohľadov. Na strane jednej sťažovateľ tvrdí, že spáchanie skutkov tak, ako boli uvedené v obžalobe a v rozhodnutiach súdov, nevyplývalo z vykonaného dokazovania. V tejto súvislosti sťažovateľ napáda hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi, čo z pohľadu jeho základných práv treba posúdiť tak, že namieta zjavnú skutkovú chybu všeobecných súdov. Vo vzťahu k tejto argumentácii je daná právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý vo veci sťažovateľa rozhodoval ako súd skutkový, ktorý preskúmaval správnosť skutkových zistení Špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v zásade stotožnil a doplnil ich o konštatovanie spoločného úmyslu a konania obžalovaných. K tomu však treba uviesť, že i z tohto pohľadu ústavný súd nemá právomoc na to, aby preskúmaval rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu, a v tomto rozsahu bola ústavná sťažnosť pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

15. Na strane druhej, argumentácia sťažovateľa smeruje k právnemu posúdeniu všeobecnými súdmi zistených skutkov sťažovateľa. V tejto časti svojej argumentácie sťažovateľ na strane jednej udáva, že z oboch rozsudkov nie je zjavné, čo predstavuje objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol uznaný vinným. V druhej časti tejto svojej argumentácie rozhodnutiam vytýka, že súčasťou opísaného skutku nie je určenie výšky jeho konaním skrátenej dane, čo zvyrazňuje tým, že konštrukciou právneho posúdenia v spolupáchateľstve mu bola pričítaná aj zodpovednosť za konanie ďalších spolupáchateľov, na ktorom sa nijak nezúčastnil, a to nielen v rovine toho, že mu to skutkovo nebolo preukázané, ale i v rovine tej, že to po právnom posúdení nevyplýva z opisu jeho konania v skutkovej vete rozsudku.

16. K tomu treba uviesť, že skutková veta tak, ako bola vyjadrená v obžalobe, bola pôvodne konštruovaná smerom k tomu, že obžalovaní spáchali trestnú činnosť ako organizovaná skupina, teda ako spoločenie osôb na účel spáchania trestného činu. Takéto právne posúdenie však bol oboma napadnutými rozhodnutiami odmietnuté a najvyšší súd dospel k záveru, že k spáchaniu skutkov došlo v spolupáchateľstve, teda spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov. Pôvodnej konštrukcii obžaloby zodpovedalo aj vyjadrenie skutkovej vety, ktorá bola zložená zo všeobecnej ku každému z obžalovaných sa vzťahujúcej časti, ktorá mala vyjadriť to, že išlo o organizovanú skupinu s osobitne rozdelenými úlohami a z osobitnej časti vo vzťahu k jednotlivým obžalovaným, z ktorej malo vyplynúť, že jednotliví členovia skupiny vykonávali medzi sebou jednotlivo rozdelené činnosti.

17. Napriek zjavne celkom inému prístupu súdu prvej inštancie a obdobne odlišnému prístupu odvolacieho súdu k základnej otázke, ktorá spočívala v tom, že išlo o trestnú činnosť viacerých páchatel'ov, všeobecné súdy pri formulácii zisteného skutku nereflektovali to, že trestnú činnosť viacerých páchatel'ov už viac neposudzujú ako konanie organizovanej skupiny. Napriek tomu skutok oproti obžalobe takmer vôbec neupravili a v podstate rovnako ako pri obžalobe pri vyjadrení účasti viacerých osôb v úvodnej časti skutku pracovali s pojmom spoločného úmyslu obžalovaných. Záver o spoločnom úmysle však nie je záver skutkový, ale záver právny, ktorý sa prejavil v tom, že sťažovateľovi nebolo pri jeho trestnej zodpovednosti pričítané len jeho konanie tak, ako je opísané v osobitnej časti skutkovej vety, ale aj konanie ďalších obžalovaných osobitne v tej časti, v ktorej bola určená výška skrátenej dane, hoci je zrejmé, že sťažovateľ sa svojim konaním nezúčastnil na skrátení celej vyčíslenej dane, no mohol sa zúčastniť na skrátení jej určitej časti, ktorá však v skutkovej vete nebola žiadnym spôsobom vyčíslená. Podstata druhej časti argumentácie sťažovateľa teda nesmeruje k skutkovému omylu, teda omylu v hodnotení dôkazov s výsledkom pomenovania protiprávneho konania sťažovateľa, ale k omylu právnemu, ktorého podstatou v trestnom práve je to, či zistený skutok možno podriaďiť pod konkrétne ustanovenie Trestného zákona.

18. Z hľadiska týchto námietok je preto nevyhnuté posúdenie toho, či sťažovateľ mohol tieto námietky využiť podaním dovolania proti odvolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka. Z týchto ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľ sa proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu môže brániť aj podaním dovolania, ktorým môže tak, ako to robí v ústavnej sťažnosti namietnuť, že skutok, ktorý bol zistený (podľa neho nesprávnym dokazovaním), nie je trestným činom, za ktorý bol odsúdený. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyplýva, že by dovolanie podal, a preto možno dospieť k záveru, že ústavná sťažnosť je podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde neprípustná, keďže sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon (Trestný poriadok) priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd. Týmto konkrétnym právnym prostriedkom je dovolanie, ktorým sťažovateľ v prípade zistenia

nesprávneho právneho posúdenia môže dosiahnuť zrušenie odsudzujúceho rozsudku najvyššieho súdu, a to na základe rovnakej argumentácie, akú uvádza v ústavnej sťažnosti.

19. Na tomto závere nemení nič ani to, že časť jeho argumentácie smeruje k tej časti odsudzujúceho rozsudku najvyššieho súdu, ktorá je podľa neho poznačená zjavným skutkovým omylom, ktorý ako výslovný dovolací dôvod Trestný poriadok nestanovuje. Preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, odmietnutá ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2021

Robert Šorl
predseda senátu